

U tebi mora gorjeti ono što želiš zapaliti u drugima

Neki ljudi dođu. Neki dođu, pa odu. Neki samo prođu. Neki dođu i ostanu. Neki su poput kamenčića. Tu su samo da te nažuljaju u cipeli. Neki su gromade na čija se leđa popneš i obzor ti bude beskrajan. A ja? Tko sam ja, Bože? Samo maleno zrnce u udaljenom kutku Tvog svemira. Nemirno je srce moje, želi promijeniti svijet, popeti se na vrh planine, dotaknuti zvijezde... Tako sam mislila jučer. Danas sam mudrija i želim promijeniti sebe. Danas sam se odlučila osloboditi nerealnih želja, nepotrebnih misli, iluzija, zabluda, iskrivljenih vrijednosti, prostora, vremena. Danas sam odlučila zaroniti duboko u svoju nutrinu i postati bliska sa samom sobom. Odlučila sam zavoljeti sebe jer odatle sve polazi, iz tvog i mog srca. Tek kad zavoliš sebe možeš nesebično darivati ljubav svom bližnjemu.

Velike odluke nisu veličanstveni pothvati, samo odluke da se nećemo uplašiti raskrižja gdje nema putokaza, mape, zvijezde Sjevernjače. Velike odluke su odluke da nećemo odustati od sebe, od prijatelja, brata, čovjeka, života. Nema tu velike filozofije. Da bi bio velik, moraš biti malen, da bi volio druge, moraš voljeti sebe. Da bi zapalio vatru u drugima, mora gorjeti u tvom srcu. Po jednom takvom čovjeku moja škola s ponosom nosi ime. U svom malenom krhkom tijelu imao je golemo srce koje je gorjelo ljubavlju za brata-čovjeka. Nosio je on križ svoj, svoga naroda, svoje zemlje. S križem je živio, pod križem usnuo.

„Probudi se harfo i citro, probudit ću zoru jutarnju“, baš onako kao što ju je, do posljednjeg daha, budio naš fra Slavko, penjući se svakog dana na moje i tvoje brdo, na moj i tvoj Križevac. Probudit ću srce svoje, natjerati plamičak da se rasplamsa, prepoznati obilje talenata, more prilika. Zapitat ću se koliko sam prilika propustila, koliko vrata zatvorila, pravdajući se da sam krhka i slaba, da nisam spremna, da su kriva neka teška vremena. Zapitat ću se koliko sam čovjek, brat i prijatelj. Ako me je Bog imao u svom naumu od vječnosti, onda sigurno vrijedim puno više od pogrešaka i padova. Danas sam odlučila iskoristiti dan, jer nema ništa gore od kradljivaca vremena. Vrijeme se treba ispuniti sadržajem, inače je to samo prazna mogućnost da se nešto učini ili ne.

Kada je u zoru stvaranja završio svoje remek djelo-čovjeka, usadi mu Bog iskricu ljubavi, zrnce dobrote i neutaživu čežnju k visinama. Jednog dana će završiti ovozemaljsko putovanje i srest ćeš se oči u oči sa svojim Tvorcem. O tebi ovisi hoćeš li oboriti pogled zato što nisi iskricu pretvorio u plamen, zato što nisi shvatio da nije sramota biti malen, ali je loše ako ostaneš „malen“. Svakog dana se potrudi biti bolja verzija samoga sebe. Ako želiš ljubav, osjeti ljepotu darivanja. Ako želiš mir u svijetu, pronađi ga u svom srcu. Ako želiš biti sretan, otkrij nebo u oku svoga prijatelja i shvati da sreća drugih ljudi leži u tvojim rukama.